

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 85
din 09.03.2011

Dosar nr: 22A/2010

Petiția nr: 838/01.02.2010

Petent: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (autosesizare)

Reclamat: V A Ș , primarul orașului Tășnad, Consiliul local al orașului Tășnad

Obiect: Neretrocedarea terenurilor Bisericii Unite cu Roma. Criteriu: religie.

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și sediul petentului

I.1.1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, sector 1, București;

I.2. Numele și sediul reclamaților

I.2.1. V A Ș , primarul orașului Tășnad, Str. Nicolae Bălcescu nr. 1, Tășnad, județul Satu Mare;

I.2.2. Consiliul local al orașului Tășnad, Str. Nicolae Bălcescu nr. 1, Tășnad, județul Satu Mare.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Autosesizarea din 01.02.2010 arată că în **Raportul Departamentului de Stat al SUA pe anul 2009 privind libertatea de religie în România** apar următoarele: „Printre zonele în care autoritățile locale nu au retrocedat terenurile ce au aparținut Bisericii Greco-Catolice se numără: Chiheru de Jos, județul Maramureș [Mureș]; Rozavlea, județul Maramureș; Săpânța, județul Maramureș; Ungheni, județul Maramureș [Mureș]; Valcău de Sus și Valcău de Jos, județul Sălaj; Rozavlea, județul Maramureș; Haieu, județul Bihor; Moisei, județul Maramureș; Tășnad, județul Satu-Mare; Nădar, județul Bihor; Săliștea de Sus, județul Maramureș; Borșa, județul Maramureș.”

III. Procedura de citare

3.1. În conformitate cu art. 20 alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Au fost solicitate puncte de vedere din partea Asociației Umaniste din România (**Adresa nr. 1018/09.02.2010**, fila 2 din dosar), Biserica Română Unită cu Roma (**Adresa nr. 1553/25.02.2010**, fila 4 din dosar) și reclamațiilor (**Adresa nr. 1554/25.02.2010**, fila 5 din dosar) respectiv **Adresa nr. 1555/25.02.2010**, fila 6 din dosar).

3.3. Reclamații a fost citați la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD) pentru data de 11.05.2010 (filele 24-25 din dosar).

3.4. Reclamații, prin **Adresa nr. 6150/10.05.2010**, înregistrată la CNCD cu nr. **3695/10.05.2010** (filele 26-27 din dosar) au solicitat un nou termen de citare.

3.5. Reclamații a fost recitați la sediul CNCD pentru data de 07.09.2010 (filele 28-29 din dosar).

3.6. La audierea din 11.05.2010 nu s-au prezentat reclamații.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentei

4.1.1. Autosesizarea înregistrată la CNCD cu nr. **842/01.02.2010** (fila 1 din dosar) arată că în **Raportul Departamentului de Stat al SUA pe anul 2009 privind libertatea de religie în România** apar următoarele: „Printre zonele în care autoritățile locale nu au retrocedat terenurile ce au aparținut Bisericii Greco-Catolice se numără: Chiheru de Jos, județul Maramureș [Mureș]; Rozavlea, județul Maramureș; Săpânța, județul Maramureș; Ungheni, județul Maramureș [Mureș]; Valcău de Sus și Valcău de Jos, județul Sălaj; Rozavlea, județul Maramureș; Haieș, județul Bihor; Moisei, județul Maramureș; Tășnad, județul Satu-Mare; Nădău, județul Bihor; Sălișteș de Sus, județul Maramureș; Borșa, județul Maramureș.”

4.2. Susținerile reclamațiilor

4.2.1. Primul reclamat, prin **Adresa nr. 4383/30.03.2010**, înregistrată la CNCD cu nr. **2764/12.04.2010** (fila 7 din dosar), arată că în baza **Decretului nr. 177/1948 pentru regimul general al cultelor religioase** toate bunurile aparținând Bisericii Unite cu Roma au trecut în proprietatea Bisericii Ortodoxe Române, astfel după 1989 retrocedarea bunurilor respective s-a făcut în favoarea Bisericii Ortodoxe Române. Anexează acte în susținerea celor afirmate (filele 8-12 din dosar).

4.2.2. Un punct de vedere similar s-a depus la dosar și prin **Adresa nr. 10921/02.09.2010** (fila 30 din dosar).

4.3. Susținerile Bisericii Unite cu Roma, Greco-Catolică

4.3.1. Prin **Adresa nr. 73/14.04.2010**, înregistrată la CNCD cu nr. **2956/19.04.2010** (fila 13 din dosar) se arată că situația este reală și nu a fost soluționată încă. Anexează acte în susținerea celor afirmate (filele 14-22 din dosar).

V. Motivele de fapt și de drept

Opinia majoritară exprimată de Asztalos Csaba Ferenc, Gergely Dezideriu, Jura Cristian, Pop Ioana Liana, Vlaș Claudia Sorina,

În fapt, se reține în autosesizare că în orașul Tășnad nu au fost retrocedate bunurile aparținând Bisericii Greco Catolice către aceasta.

Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică arată că din toate bunurile solicitate a fi retrocedate li s-a restituit doar o suprafață de 5 ha teren, existând de asemenea procese pe rolul instanțelor de judecată pentru unele dintre bunuri.

Colegiul reține că prin Decretul nr.177/1948 toate bunurile prținând Bisericii Greco – Catolice au fost atribuite Bisericii Ortodoxe, care a procedat la înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară a respectivelor imobile.

După anul 1989, în baza legilor în vigoare la acel moment au fost depuse cereri de retrocedare atât de către Biserica Greco-Catolică cât și de către Biserica Ortodoxă.

Autoritățile locale investite cu cererile de retrocedare, în respectarea prevederilor legale, au procedat la retrocedarea bunurilor către Biserica Ortodoxă întrucât aceasta a fost cea care a produs un titlu de proprietate prin depunerea extraselor de carte funciară în care figura ca și proprietară a imobilelor prin intabularea acestui drept.

Colegiul reține că autoritățile locale au procedat în virtutea legislației privind dreptul de proprietate retrocedând bunurile proprietarilor înscriși în cartea funciară a bunurilor respective.

Bisericii Greco-Catolice, după reînființare i-a fost retrocedată o suprafață de 5 ha teren, suprafață pentru care nu exista un titlu de proprietate intabulat în cartea funciară.

Pentru a ne plasa în sfera de aplicabilitate a OG 137/2000 ar trebui să existe o faptă de discriminare prin tratarea diferită a unor persoane aflate în situații similare, având drept efect lezarea unor drepturi fundamentale.

Soluționarea cererilor de retrocedare ce fac obiectul acestui dosar sunt însă de competența instanțelor judecătorești atâta timp cât în cauză au fost produse titluri de proprietate intabulate în cărți funciare, în baza lor fiind făcute retrocedările.

Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării constată că în speță nu sunt incidente prevederile O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată. În autosesizare nu se identifică o faptă concretă supusă analizei respectării principiului egalității și interzicerii discriminării.

Raportat la soluțiile legislative, CNCD nu se poate pronunța printr-o hotărâre de constatare potrivit Dec. Curții Constituționale nr. 997/2008.

Față de aspectele reținute și înscrisurile depuse Colegiul constată că în speță nu sunt incidente prevederile O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Motivare redactată de Asztalos Csaba Ferenc – membru Colegiul director

Opinia separată exprimată de Haller István

5.1. Articolul 2 alin.1 al **O.G. nr. 137/2000** prevede: „(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor

omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

5.2. **Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

5.3. Din definițiile discriminării reiese că prin discriminare se înțelege o diferențiere (analizată la pct. la 5.3.1) bazată pe un criteriu (analizată la pct. la 5.3.2) care atinge un drept (analizată la pct. la 5.3.3) fără o justificare obiectivă (analizată la pct. la 5.3.4).

5.3.1.1. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996). În hotărârile date în cazul **Thlimmenos împotriva Greciei** din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

5.3.1.2. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

5.3.1.3. Atât din probele depuse la dosar de către reclamați cât și din cele depuse de Biserica Română Unită cu Roma reiese că proprietăți care au aparținut Bisericii Unite cu Roma au fost date în proprietate nu lor, ci Bisericii Ortodoxe Române, ceea ce arată o evidentă diferențiere între cele două culte.

5.3.2. Criteriul diferențierii este cel al religiei. Doar în situația Bisericii Unite cu Roma a existat un tratament diferențiat din partea reclamatului, de a nu retroceda bunurile ci de a le da unui alt cult.

5.3.3. Dreptul afectat este dreptul la proprietate, care este asigurat inclusiv prin **Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, Primul protocol adițional, art. 1 și prin Constituția României, art. 44.

5.3.4.1. Ca și justificare obiectivă s-a invocat respectarea **Decretului nr. 177/1948 pentru regimul general al cultelor religioase**.

5.3.4.2. Decretul invocat de reclamați prevede următoarele:

„CAP. 1 DISPOZITIUNI GENERALE SECTIUNEA I. Despre libertatea religioasa

ART. 1 Statul garanteaza libertatea constiintei si libertatea religioasa pe tot cuprinsul Republicii Populare Romane. Oricine poate sa apartina oricarei religii sau sa imbratiseze orice credinta religioasa, daca exercitiul ei nu contravine Constitutiei, securitatii si ordinii publice sau bunelor moravuri.

ART. 2 Ura confesionala manifestata prin acte, care stanjenesc liberul exercitiu al unui cult religios recunoscut, constituie un delict ce se pedepseste conform legii. ART. 3 Nimeni nu poate fi urmarit pentru credinta sa religioasa sau pentru necredinta sa. Credinta religioasa nu poate impiedica pe nimeni de a dobandi si exercita drepturi civile si politice si nici nu poate scuti pe nimeni de la obligatiunile impuse de legi.

ART. 4 Nimeni nu poate fi constrans sa participe la serviciile religioase ale unui cult.

ART. 5 Nimeni nu poate fi constrans, prin masuri administrative de stat, sa contribuie la cheltuielile unui cult sau sa se supuna unor hotarari ale organelor religioase de judecata.

SECTIUNEA II. Despre libertatea organizarii cultelor

ART. 6 Cultele religioase sunt libere sa se organizeze si pot functiona liber daca practicile si ritualul lor nu sunt contrare Constitutiei, securitatii sau ordinei publice si bunelor moravuri.

ART. 7 Cultele religioase se vor organiza dupa norme proprii, conform invataturilor, canoanelor, si traditiilor lor, putand organiza potrivit acelorasi norme, asezaminte, asociatiuni, ordine si congregatiuni.

ART. 8 Cultele religioase recunoscute pot avea organe de judecata religioasa pentru disciplinarea personalului din serviciul lor. Organele disciplinare de judecata se organizeaza prin regulamente speciale, in conformitate cu canoanele si statutele cultelor respective. Regulamentele se alcatuiesc de organele legale al cultului respectiv si se aproba prin decret al Prezidiului Marii Adunari Nationale, la propunerea Ministerului Cultelor.

ART. 9 Partile componente locale ale cultelor religioase recunoscute pot avea si intretine, singure sau in asociatie cu altele, cimitire pentru credinciosii lor. Comunele sunt obligate a crea cimitire comune, sau locuri rezervate din terenurile cimitirelor existente, pentru inmormantarea celor ce nu apartin cultelor ce au cimitire.

CAP. 2 RAPORTURILE DINTRE STAT SI CULTELE RELIGIOASE

ART. 10 Credinciosii tuturor cultelor religioase sunt obligati a se supune legilor tarii, a depune juramantul in forma si in cazurile prevazute de lege si a face inscrierea actelor de stare civila la oficiile de stare civila in termen legal.

ART. 11 Delictele si crimele de drept comun savarsite de sefii sau de ierarhii cultelor religioase se judeca de curti, cu recurs la Curtea suprema.

ART. 12 Cultele religioase recunoscute vor trebui sa aiba organizatie centrala, care sa reprezinte cultul, indiferent de numarul credinciosilor sai.

ART. 13 Cultele religioase, pentru a putea sa se organizeze si sa functioneze, vor trebui sa fie recunoscute prin decret al Prezidiului Marii Adunari Nationale, dat la propunerea Guvernului, in urma recomandarii ministrului cultelor. In cazuri bine motivate se va putea retrace recunoasterea in acelasi mod.

ART. 14 In vederea recunoasterii, fiecare cult religios va inainta, prin Ministerul Cultelor, spre examinare si aprobare, statutul sau de organizare si functionare, cuprinzand sistemul de organizare, conducere si administrare, insotit de marturisirea de credinta respectiva.

ART. 15 Biserica ortodoxa romana este autocefala si unitara in organizarea sa.

ART. 16 Organizarea de partide politice pe baza confesionala este interzisa.

ART. 17 Partile componente locale ale cultelor religioase recunoscute, precum comunitati, parohii, unitati, grupe, vor trebui sa fie inscrise intr-un registru special al primariei respective, cu aratarea nominala a organelor de conducere si control si cu indicarea numerica a membrilor care fac parte din ele.

ART. 18 Asociatiunile civile si fundatiunile care urmaresc in total sau in parte, scopuri religioase, trebuie, pentru a fi recunoscute ca persoane juridice, sa aiba incuviintarea Guvernului, prin Ministerul Cultelor, fiind supuse intru totul obligatiunilor ce decurg din legi cu privire la caracterul lor religios.

ART. 19 Inscriptiunile si semnele simbolice, precum si sigiliile sau stampilele aratand denumirea cultului, vor trebui sa aiba in prealabil aprobarea Ministerului Cultelor.

ART. 20 Sefii cultelor, ierarhii si in general intregul personal din serviciul cultelor, trebuie sa fie cetateni romani, bucurandu-se de deplinata exercitiu al drepturilor civile si politice.

ART. 21 Sefii cultelor, precum si mitropolitii, arhiepiscopii, episcopii, superintendentii, administratorii-apostolici, vicarii-administrativi si altii, avand functiuni asemanatoare, alesi sau numiti in conformitate cu statutele de organizare ale cultelor respective, nu vor fi recunoscuti in functiune decat in baza aprobarii Prezidiului Marii Adunari Nationale, data prin decret, la propunerea Guvernului, in urma recomandarii ministrului cultelor. Inainte de intrarea in functiune, toti acestia vor depune juramantul de credinta in fata ministrului cultelor. Formula de juramant este urmatoarea: "Ca slujitor al lui Dumnezeu, ca om si ca cetatean, jur de a fi credincios poporului si de a apara Republica Populara Romana, impotriva dusmanilor din afara si dinauntru; jur ca voi respecta si voi face sa se respecte de catre subalternii mei, legile Republicii Populare Romane; Jur ca nu voi ingadui subalternilor mei sa intreprinda si sa ia parte si nici eu nu voi intreprinde si nu voi lua parte la nici o actiune de natura a aduce atingere ordinii publice si integritatii Republicii Populare Romane. Asa sa-mi ajute Dumnezeu!". Aceasta formula de juramant este obligatorie si pentru conducatorii asociatiilor civile cu caracter religios prevazute la art. 18. Ceilalti membri ai clerului apartinand diferitelor culte, cat si presedintii sau conducatorii comunitatilor locale, vor depune inainte de intrarea lor in functiune, in fata sefilor lor ierarhici juramantul de credinta dupa formula urmatoare: "Ca slujitor al lui Dumnezeu, ca om si ca cetatean, jur de a fi credincios poporului si de a apara Republica Populara Romana impotriva dusmanilor din afara si dinauntru; jur a respecta legile Republicii Populare Romane si de a pastra secretul in serviciul oranduit de Stat. Asa sa-mi ajute Dumnezeu"! Ceilalti functionari din serviciul cultelor religioase vor depune in fata autoritatilor competente de Stat, juramantul de credinta prevazut de art. 8 din legea nr. 363 din 30 decembrie 1947 pentru constituirea Statului roman in Republica Populara Romana.

ART. 22 Cultele religioase, cu organizatii eparhiale pot avea un numar de eparhii in raport cu numarul total al credinciosilor. Pentru crearea si functionarea de eparhii, (dioceze, superintendente), se vor socoti in medie 750.000 de credinciosi de fiecare eparhie. Delimitarea eparhiilor si repartizarea credinciosilor pe eparhii, se vor face de catre organele statutare ale cultului respectiv si se va confirma printr-un decret al Prezidiului Marii Adunari Nationale, la propunerea ministrului cultelor.

CAP. 3 DESPRE ACTIVITATEA CULTELOR

ART. 23 Activitatea cultelor religioase recunoscute se va desfasura potrivit cu invatatura lor religioasa, cu statutul de organizare aprobat si in conformitate cu legile tarii si bunele moravuri.

ART. 24 Cultele religioase pot tine congrese sau adunari generale cu aprobarea Ministerului Cultelor, iar conferintele si consfaturile locale (adunari eparhiale, protopopesti), cu aprobarea autoritatilor locale respective.

ART. 25 Ministerul Cultelor va putea suspenda orice hotariri, instructiuni sau ordonante, precum si orice ordin cu caracter administrativ-bisericesc, cultural, educativ, filantropic sau fundational, care ar contraveni statutelor de organizare ale cultului respectiv actelor de fundatiune, actelor de constituire, securitatii si ordinii publice sau bunelor moravuri. Pastoralele si circularile de interes general vor fi comunicate in timp util Ministerului Cultelor.

ART. 26 Cultele pot intrebuina, in manifestarile si activitatea lor interna, limba materna a credinciosilor. Corespondenta cu Ministerul Cultelor se va face in limba romana.

ART. 27 La pomeniri, in legatura cu autoritatea suprema a Statului, care in mod obisnuit se fac cu ocazia diferitelor slujbe religioase, precum si la solemnitatile oficiale prevazute de legi si deciziuni, se vor intrebuina numai formule aprobate, in prealabil, de Ministerul Cultelor. Cultele sunt tinute, de asemenea, sa nu intrebuineze formule si expresii, in cartile de ritual, contrare legilor si bunelor moravuri.

CAP. 4 DESPRE PATRIMONIUL CULTELOR RELIGIOASE

ART. 28 Cultele religioase recunoscute sunt persoane juridice. Sunt persoane juridice si partile lor componente locale, care au numarul legal de membri prevazut de legea persoanelor juridice, precum si asezamintele, asociatiunile ordinele si congregatiunile prevazute in statutele lor de organizare, daca acestea din urma s-au conformat dispozitiunilor legii persoanelor juridice.

ART. 29 Bunurile mobile si imobile ale cultelor religioase, ale diferitelor parti constitutive, asezamintelor, asociatiunilor, ordinelor si congregatiunilor, vor fi inventariate de organele lor statutare. Organele centrale ale cultelor religioase vor comunica toate datele cu privire la aceste inventare Ministerului Cultelor, pentru exercitarea dreptului de verificare si control.

ART. 30 Cultele religioase, diferitelor lor parti componente, asezamintele, asociatiunile, ordinele si congregatiunile vor avea bugete proprii, cu aratarea veniturilor si cheltuielilor. Aceste bugete sunt supuse controlului Ministerului Cultelor. Bugetele si gestiunilor organelor si instructiunilor centrale, ale centrelor eparhiale si ale asezamintelor lor, se aproba, se verifica si se descarca de Ministerului Cultelor.

ART. 31 Cheltuielile pentru intretinerea cultelor religioase si a nevoilor lor, pot fi acoperite si din contributiuni consimtite de credinciosi.

ART. 32 Subventiile acordate de Stat vor fi contabilizate si controlate, conform legii contabilitatii publice.

ART. 33 Contravenirea la legile care privesc ordinea democratica a Republicii Populare Romane poate atrage, in total sau in parte, retragerea subventiilor acordate de Stat. Deserventii cultelor, care au atitudini antidemocratice, vor putea fi inlaturati temporar sau definitiv de la salarizarea acordata de Stat.

ART. 34 Salarizarea personalului cultelor religioase se va face conform normelor generale in vigoare.

ART. 35 Institutia patronatului, privind bunuri patronale provenite de la persoane sau institutii private de orice categorie, ramane desfiintata.

ART. 36 Avera cultelor disparute sau a caror recunoastere a fost retrasa, apartine de drept Statului.

ART. 37 Daca cel putin 10% din numarul credinciosilor comunitatii locale a unui cult trec la alt cult, comunitatea locala religioasa a cultului parasit, pierde de drept o parte din patrimoniul sau, proportionala cu numarul credinciosilor care au parasit-o si aceasta parte proportionala se stramuta tot de drept in patrimoniul comunitatii locale a cultului adoptat de noii credinciosi. Daca cei care parasesc comunitatea locala alcatuiesc majoritatea, biserica (locasul de inchinaciune, casa de rugaciuni), cum si edificiile anexe, apartin de drept comunitatii locale a cultului nou adoptat, cealalta avere cuvenindu-se celor doua comunitati locale in proportia aratata la alineatul precedent. Daca cei trecuti de la un cult la altul reprezinta cel putin 75% din numarul credinciosilor comunitatii locale a cultului parasit, intreaga avere se stramuta de drept in patrimoniul comunitatii locale a cultului adoptat, cu drept de despagubire pentru comunitatea locala parasita, proportional cu numarul celor ramasi fara a se socoti biserica (locasul de inchinaciune, casa de rugaciuni) si edificiile anexe; aceasta despagubire va fi platita in termen de cel mult 3 ani de la stabilirea ei. Cazurile prevazute in acest articol vor fi constatate si solutionate de judecatoria populara a locului.

CAP. 5 RAPORTURILE DINTRE CULTE

ART. 38 Trecherile de la un cult la altul sau parasirea unui cult sunt libere. Declaratia de parasire a unui cult se comunica partii componente locale a cultului parasit, prin

autoritatea comunală locală. La cerere autoritatea comunală respectivă este obligată să elibereze dovada facerii acestei comunicări.

ART. 39 Nici un cult nu va putea înscrie noi adepți, decât dacă cel ce solicită acest lucru face dovada că a anunțat de parasirea cultului, cultul căruia i-a aparținut.

ART. 40 Relațiile cultelor religioase cu străinătatea, vor fi numai de natură religioasă. Nici un cult religios și nici un reprezentant al vreunui cult nu va putea întreține legături cu cultele religioase, instituții sau persoane oficiale în afara teritoriului țării, decât cu aprobarea Ministerului Cultelor și prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe.

ART. 41 Jurisdicția cultelor religioase din țară nu se poate întinde în afara de teritoriul Republicii Populare române și nici cultele religioase din străinătate nu vor putea exercita jurisdicțiunea asupra credincioșilor din cuprinsul Statului român.

ART. 42 Ajutoarele sau ofrandele primite din străinătate de cultele religioase din țară sau trimise de acestea în străinătate, vor fi controlate de Stat.

ART. 43 Bunurile bisericesti aflate în străinătate și interesele religioase ale cetățenilor români în străinătate pot constitui obiectul unor înțelegeri internaționale pe baza de reciprocitate.

CAP. 6 DESPRE ÎNVĂȚĂMÂNTUL RELIGIOS

ART. 44 Cultele religioase sunt libere să-și organizeze învățământul pentru pregătirea personalului cultului sub controlul Statului. Crearea școlilor și alcătuirea programelor școlare se vor face de către organele competente ale cultelor religioase respective și vor fi supuse spre aprobare Ministerului Cultelor.

ART. 45 Membrii Corpului didactic se numesc de organele statutare ale cultului religios respectiv, în conformitate cu statutul și normele aprobate de minister, având pentru cei salariați de Stat recunoașterea prealabilă a ministerului, iar pentru cei plătiți de cult, confirmarea în termen de 15 zile de la numire. Ministerul Cultelor poate anula numirile făcute, când motive de ordine publică sau siguranță a Statului cer acest lucru.

ART. 46 Diplomele și certificatele eliberate de către școlile de învățământ pentru pregătirea personalului cultului, au valabilitatea numai în cuprinsul cultului respectiv. Echivalarea diplomelor și certificatelor din străinătate, în ceea ce privește pregătirea religioasă, va fi stabilită de comisiuni speciale recunoscute de Ministerul Cultelor.

ART. 47 Cultele religioase sunt obligate să comunice Ministerului Cultelor toate datele cu privire la organizarea și funcționarea învățământului pentru pregătirea personalului eclesastic.

ART. 48 Cultele religioase pot organiza, cu aprobarea ministerului, pentru pregătirea deserventilor cultului, școli de cântăreți și școli pentru pregătirea clerului. Școlile de cântăreți vor avea la bază cel puțin gimnaziul unic sau șapte clase primare (învățământul elementar de șapte clase). Școlile pentru pregătirea clerului mirean și monahal pot fi seminarii teologice, având la bază gimnaziul unic sau șapte clase primare, institute teologice, având la bază absolvenții liceului sau a școlii normale (pedagogice) și institute teologice de grad universitar, având la bază bacalaureatul sau diploma de școală normală (pedagogică). Fiecare cult își va alege, pentru formarea clerului, una din aceste forme de asezământ școlar. Pentru pregătirea monahilor, cultele pot organiza, cu aprobarea ministerului, seminarii speciale cu bază de gimnaziu unic sau școală primară de șapte ani.

ART. 49 Cultul ortodox va putea avea, pentru pregătirea clerului două institute teologice de grad universitar. Cultul catolic va putea avea un singur institut teologic de grad universitar, cu secțiile speciale necesare. Cultele protestante de asemenea vor putea avea un singur institut teologic de grad universitar, cu secțiile speciale necesare.

ART. 50 Cultele pot avea internate pentru elevii sau studenții care urmează școli, respectiv institutele de pregătire a clerului, însă exclusiv pentru aceștia și numai pe lângă școala sau institutul respectiv.

ART. 51 Jurisdicțiunea canonică și învățătura dogmatică în școlile de cântăreți, seminarii și institute, sunt pe seama cultului respectiv, iar controlul didactic și administrativ, aparțin Ministerului Cultelor, indiferent de felul și gradul lor.

ART. 52 Încadrarea profesorilor actuali se va face prin decret la propunerea Ministerului Cultelor.

CAP. 7 DISPOZIȚIUNI FINALE ȘI TRANSITORII

ART. 53 Actualele seminarii teologice, în care se predă și cultura generală, se desființează. Corpul didactic de specialități laice de la aceste seminarii, împreună cu prevederile bugetare respective, trec de la Ministerul Cultelor la Ministerul Învățământului Public. Profesorii care intra în această categorie vor fi încadrați după posibilități, la catedre de aceeași specialitate sau specialități înrudite. Absolvenții cu diplomă ai seminariilor teologice și care au obținut diplomă până la data apariției legii de față, se bucură de aceleași drepturi de a urma învățământul teologic superior, ca și bacalaureații liceelor teoretice sau diplomatii școlilor normale.

ART. 54 Facultatea de Teologie din București se transformă în Institut Teologic de grad universitar, iar personalul didactic și administrativ, împreună cu prevederile bugetare respective, trec de la Ministerul Învățământului Public, la Ministerul Cultelor.

ART. 55 Toate chestiunile cu privire la împărțirea bunurilor între diferitele comunități religioase locale ale cultelor, nerezolvate încă, se vor rezolva potrivit dispozițiilor art. 37 din legea de față.

ART. 56 Toate cultele religioase sunt datorate a-și înainta statutul lor de organizare, pus în concordanță cu prevederile legii de față, în termen de 3 luni de la data publicării prezentei legi, Ministerul Cultelor, în vederea aprobării lor. Aprobarea statutelor se face prin decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale, la propunerea Ministrului Cultelor.

ART. 57 Modificările ulterioare în statutele de organizare ale diferitelor culte religioase, se vor face în același mod.

ART. 58 Dispozițiunile legii 68 din 19 martie 1937, pentru organizarea clerului militar, se abrogă. Membrii clerului tuturor cultelor sunt obligați a acorda asistență și servicii religioase ostasilor, ori de câte ori li se cere. Refuzul de a satisface această obligație constituie o abatere ce se va sancționa disciplinar.

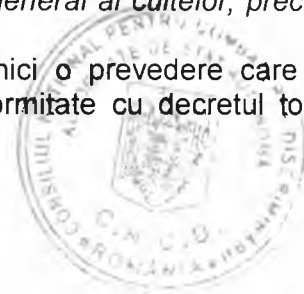
ART. 59 Bisericele și capelele militare, cu întregul lor inventar, trec în proprietatea parohiilor de același cult, în circumscripția cărora se afla. Catedrala episcopală a clerului militar din orașul Alba-Iulia, dimpreună cu patrimoniul său, trece în proprietatea Episcopiei ortodoxe române a Clujului, Vadului și Feleacului.

ART. 60 Membrii clerului militar, care la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial, au cel puțin 20 de ani de serviciu public, vor putea cere pensionarea prin derogare de la dispozițiunile legii generale de pensii, beneficiind de un spor de 5 ani, utili la pensie, adăugați la timpul efectiv servit. Membrii clerului militar, care nu vor beneficia de dispozițiunile alineatului precedent, vor fi încadrați în posturi de preoți, pe baza de cereri individuale, în eparhiile unde au mai funcționat sau în alte eparhii, care au posturi vacante. Actualul Episcop al armatei, păstrându-și titlurile și drepturile personale actuale, rămâne la dispozițiunea Sfântului Sinod, care-i va fixa atribuțiuni potrivite rangului său.

ART. 61 Plata acestui personal clerical, trecut la Ministerul Cultelor, se va face dintr-un credit extraordinar bugetar, ce se va deschide de către Ministerul Finanelor pe seama Ministerului Cultelor și care se va acoperi prin anularea unei sume de valoare egală din bugetul Ministerului Aparării Naționale.

ART. 62 Legea nr. 54 din 22 aprilie 1928, pentru regimul general al cultelor, precum și orice dispozițiuni contrare prezentei legi, se abrogă."

5.3.4.3. După cum se poate observa, decretul nu are nici o prevedere care să precizeze ceea ce au afirmat reclamații, și nume că în conformitate cu decretul toate

bunurile aparținând Bisericii Unite cu Roma au trecut în proprietatea Bisericii Ortodoxe Române.

5.3.4.4. Eventual se poate interpreta art. 37 ca fiind izvor de drept pentru schimbarea proprietarului unui bun, însă acest articol prevede foarte clar: „Cazurile prevăzute în acest articol vor fi constatate și soluționate de judecătoria populară a locului.” Reclamații nu au depus la dosar o sentință judecătorească definitivă în acest sens.

5.3.4.5. Practic reclamații au aplicat un alt decret, și anume **Decretul nr. 358/1948**, dar care a fost abrogat prin **Decretul-Lege nr. 9 din 31.12.1989**.

5.3.4.6. Consider că aplicarea unui decret abrogat nu poate constitui o justificare obiectivă pentru schimbarea proprietarului unui bun.

5.4. Conform celor arătate la pct. 5.3. sunt incidente prevederile art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, existând o deosebire pe bază de religie care are ca efect restrângerea exercitării, în condiții de egalitate, a dreptului la proprietate de către Biserica Română Unită cu Roma.

5.5. Vinovăția aparține reclamațiilor care au retrocedat un teren către altă persoană decât proprietarul în drept și nu au soluționat problema nici ulterior, prin acordarea, în compensație, a unui alt teren..

5.6. Sunt incidente și prevederile art. 10 lit. h ale **O.G. nr. 137/2000**, republicată, care arată: „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin: [...] h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități”. Administrațiile publice locale au obligația de a soluționa în mod legal cererile adresate de către persoane fizice și juridice. Această soluționare reprezintă practic un serviciu care trebuie acordat în mod obligatoriu de aceste instituții către cetățeni și persoane juridice. Persoana căruia i s-a refuzat dreptul la proprietate este Biserica Română Unită cu Roma.

5.7. În concluzie, consider că faptele prezentate în autosesizare reprezintă discriminare directă și un refuz privind acordarea unor drepturi conform art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 10 lit. h al **O.G. nr. 137/2000**, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu 5 voturi pentru și 1 împotriva ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele sesizate nu constituie discriminare potrivit art. 2 alin. (1) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**;
2. Clasarea dosarului;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica reclamatului, Ambasadei SUA din București, Bisericii Unite cu Roma, Asociației Umaniste din România.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată de persoanele care au un interes legitim în termenul legal de 15 zile de la comunicare potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

POP IOANA LIANA – Membru

VLAS CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 30.05.2011

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Red.: H.I.

